

повъртѣ насамъ-нататѣкъ и отседна при насъ въ кръчмата.

— „Теди Вилиамсъ!“ — удари той по рамото моя приятель. — „Искашъ ли да имашъ параходъ?“

А Теди Вилиамсъ му отговаря:

— „Искамъ, но да не е Каролина“.

— „Теди Вилиамсъ, тъкмо за нея е думата. Искашъ ли я?“

— „Искамъ я, ама ако ми платишъ ти двадесетъ фунта“.

— „Теди Вилиамсъ, ето ти тукъ двадесетъ и петъ фунта на заемъ. Нѣма защо нѣкога да ми ги връщашъ. А отъ тѣхъ ти сега ще ми платишъ петъ фунта за парахода Каролина и ще подпишешъ този договоръ. Защото, Теди Вилиамсъ, тукъ всѣки договоръ е валиденъ, само ако се е платила цена въ брой“.

Така моятъ приятель Теди Вилиамсъ стана собственикъ на океанския параходъ. Преселихме се тамъ и заживѣхме царски. Домъкнаха се и негри и негърки и какви ли не още сѣщества отъ двата пола, цѣла република ти казвамъ! И всѣки день се намираше по нѣщо за продаване: дъски на кубикъ, желѣзо на тонъ, вжжета на метъръ, столове, маси на парче. Когато следъ две седмици агентътъ заминаваше съ другъ параходъ отъ нашата компания и отнасяше стокитъ и инвентара на Каролина, ние извадихме десетина червени кърпи и дълго махахме съ тѣхъ следъ нашитъ другари. О, какви дни бѣха тогава!

Та, знаешъ, иде веднажъ управителятъ на Портъ Елизабетъ съ сѣдебния приставъ и полицейския началникъ и ни носи една смѣтка за нѣщо петъ-шестъ хиляди фунта за пристанищно право и глоби „Кой